

El nostre descobriment de Geòrgia amb el Club+Amics

Bàrbara Virgil

Expedicions Culturals i Món Bíblic
de Ruth Travel

Tan bon punt arribem a terres georgianes ja sentim com el poble vol acollir els seus convidats i visitants. El tràmit d'entrada al país per la duana es converteix en una bona experiència; mentre et posen el visat d'entrada en el passaport, el mateix policia t'obsequia amb una ampolla de vi. Terra generosa, amb moltes coses per veure i experiències a descobrir pels viatgers del grup de *Catalunya Cristiana* i el Club+Amics.

El viatge ha estat un viatge molt curt (cinc dies de visites: de l'11 al 17 d'octubre), però molt intens. En el nostre recorregut hem inclòs tots els llocs cristians georgians més importants de la seva història. Crec que no ens hem deixat de visitar cap lloc significativament important (des d'Iveria a la Colquide), hem fet les tres catedrals històriques (Alaverdi, Svetitskhoveli, Bagrati) i la nova (Trinitat-Sameba). Hem visitat els llocs on la tradició cristiana més antiga ha deixat la seva empremta: David Gareja, Ninotsminda, Jvari, Var-dzia, Katskhi... Els llocs més sants del cristianisme georgià: Mtsameta, Gelati, Samtavro, Timotesubani, Gremi... I molt més, com ara les terres del vi a Signaghi, els museus de Tblisi, les celebracions populars a Mtskheta, etc.

El patriarca Ilia II

En pocs dies ens han fet els més grans honors que una persona que

visita Geòrgia pot rebre: el primer dia ja ens va rebre a casa seva Sa Santedat el patriarca Ilia II, amb una proximitat extraordinària. Vam tenir ocasió d'intercanviar amb ell pensaments, i fins i tot cantar i pregar junts. La trobada de deu minuts va esdevenir pràcticament una hora distesa, on ens va fins i tot obsequiar a cadascun de nosaltres amb flors i un exemplar d'una gravació bellíssima del *Sanctus* i altres pregàries.

La religiosa *sister* Anastasia, assistenta del Patriarca, ens va facilitar l'accés a tot arreu amb una cordialitat i familiaritat absoluta. Fins a l'últim dia vam sentir-la ben a prop; de fet, ens va acompanyar per sorpresa en el sopar festiu de final de viatge en el restaurant-espectacle. Quin goig!

A l'Acadèmia Teològica de Tbilissi ens va rebre el degà Giorgio i tots els professors dels diferents departaments: de Psicologia, de Filosofia, etc. Allà ens van presentar els seus respectes i ens van explicar el funcionament del centre. També ens van obsequiar amb una de les seves publicacions, l'anuari del 2012.

La vessant teològica

El Dr. Sergo, professor d'Història de l'Església georgiana a l'Acadèmia Teològica, és un bon amic meu. En saber que veníem, va deixar tot el que feia i ens va acompanyar durant el viatge per explicar-nos tota la part teològica dels llocs que visitàvem i les tradicions dels georgians. Gràcies a les

seves explicacions, el viatge va ser un estudi profund de Geòrgia i una aproximació excel·lent a la seva Església. Fins i tot la televisió de Geòrgia ens va estar gravant i entrevistant durant tot un matí per ser un dels grups que més interès havíem despertat aquells dies, per la nostra ruta, pel contingut del viatge i pel sentit i el projecte turístic de visites que volíem desenvolupar.

Un cop més, amb aquest viatge, donem a conèixer les diverses comunitats cristianes que hi ha al món. Principalment, fem sentir més properes aquelles que, per la seva situació geogràfica, sovint han estat estàndards vivents de la defensa del cristianisme en èpoques de guerres, i allà on la pau de vegades és un tresor molt valorat.

Tot reivindicant la dignitat humana: santa Filipina Duchesne

Xavier Baró i Queralt

Facultat d'Humanitats. Universitat
Internacional de Catalunya

Ara que estem iniciant els primers compassos de l'Any de la Fe, convé tenir present que el conreu de la fe només és possible si es té present la completa i radical defensa de la dignitat de l'ésser humà. Aquesta idea ha ressonat al llarg de la història de l'Església amb força, fins i tot en contextos i moments especialment difícils.

Un bon exemple el trobem en el cas de santa Filipina Duchesne (1769-1852), religiosa del Sagrat Cor, van celebrar la festivitat el 18 de novembre. Fou una de les primeres companyes de santa Magdalena Sofia Barat (1779-1865), i sempre tingué clara la vocació missionera, inspirada en la figura de sant Francesc Xavier (1506-1552) i sant Francesc Regis (1597-1642). Finalment el 1818 pogué veure com el seu somni es feia realitat, i s'embarcà rumb a Amèrica per poder predicar entre els indis.

La terra de destí fou Florida, que llavors era la diòcesi més gran de tot el món, amb una extensió de més de 4.800 kilòmetres quadrats. I una

realitat social complexa i profundament desigual: 220.000 habitants, uns 120.000 blancs (de diverses nacionalitats) i la resta indis i afroamericans. Filipina Duchesne copsà des d'un

primer moment les injustícies d'aquella societat. La sorprèn l'esclavitud, i més encara la fatxenderia dels qui es vanaglorien de tenir esclaus.

En una carta a santa Magdalena Sofia li diu: «En algunes de les cases de la vall del Mississipi per on vam passar hi havia fins a 100 esclaus. Amb això tenen una fortuna d'un milió de francs perquè cada negre val 10.000 francs. A Cuba hi ha grans plantacions amb més de 400 negres. Són feliços per això? Jo prefereixo ensenyar a una índia i menjar amb ella que veure'm en tal abundància i responsable de tantes ànimes.»

Aquest text tan senzill però inequívoc és una mostra clara del tarannà de la nostra protagonista, que se sorprèn, dolguda, del racisme de la societat nord-americana, del suposat «nou món»: «Se'ns ha manat que no tinguem ni negres ni mulates a

l'escola!»

Finalitzem aquest breu retrat seu amb una descripció de la seva vida quotidiana, i que és una bona mostra de la seva grandesa, expressada i continguda en una profunda senzillesa:

«Estimava molt les nenes petites i les reunia al seu costat tot i que el seu anglès era molt defectuós i de reduït vocabulari. A les nenes els encantava estar amb ella. En aquells moments no era fàcil procurar-se el necessari, però donava a les internes tot el que podia. Era també molt pràctica i original en la manera de tractar-nos. Tement que durant el fred de l'hivern algunes nenes es traguessin les flassades a la nit, les feia cosir al voltant com si fossin bosses, dintre de les quals passàvem la nit. Els seus dies eren una sèrie no interrompuda de treballs. En sortir el sol ja era al camp, cavant, plantant llegum; recollint la fruita madura. En els dies de bugada, estenia la roba i la recollia per tenir-la preparada per a la planxa. Tot i aquestes ocupacions, feia classe a les nenes grans i fins i tot trobava temps per fer la lectura espiritual a les seves religioses. Era una dona instruïda, però tan senzilla com la nena que la seguia per tot arreu pel jardí.»